

Sygn. VPa 82/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

SSR del. Beata Grabiszewska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko Szkole Podstawowej w P.

o nawiązanie stosunku pracy

na skutek apelacji powódki A. B. od wyroku Sądu Rejonowego

w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 lutego 2013r. sygn. IV P 316/12

- 1. oddała apelację,*
- 2. nie obciąża powódki A. B. kosztami postępowania za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt V Pa 82/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 października 2012 roku, powódka A. B. żądała przywrócenia do pracy na stanowisku nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej w Szkole Podstawowej w P..

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 lutego 2013 roku, sygn. akt IV P 316/12, Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo i nie obciążył powódki kosztami procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o poczynione przez Sąd Rejonowy, następujące ustalenia faktyczne:

powódka A. B. w 2007 roku ukończyła studia w Akademii (...) w P., na kierunku pedagogiki w zakresie zintegrowanej edukacji wczesnoszkolnej i przedszkolnej.

W okresie od 1.IX.07r. do 31.VIII.08r. była zatrudniona w (...)w P. na stanowisku nauczyciela. Od dnia 1.IX.08r. została zatrudniona na stanowisku nauczyciela wychowania przedszkolnego w (...)w P..

A. B. w dniu 27.VI.08r. uzyskała stopień awansu zawodowego nauczyciela kontraktowego. Powódka została zatrudniona w pozwanej Szkole na okres od 1.IX.2009 roku do 31 VIII 2012 roku na stanowisku nauczyciela, a od dnia 1.IX.2011 roku zawarto z nią umowę o pracę na czas nieokreślony.

Pozwana Szkoła wypowiedziała powódce umowę o pracę pismem z dnia 28.V.2012 roku, doręczonym powódce w dniu 31.V.2012 roku. Jako podstawę wypowiedzenia wskazano art. 20 ust. 1 pkt 2 KN, a jako przyczynę zmiany organizacyjnej w roku szkolnym 2012/2013, polegające na zmniejszeniu liczby oddziałów klas I-III oraz zmiany planu nauczania uniemożliwiającej dalsze jej zatrudnienie na stanowisku nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej.

Powódka w dniu 21.VI.2012 roku złożyła wniosek o przeniesienie jej w stan nieczynny. Strona pozwana, na podstawie art. 20 ust 5c KN oraz podania powódki, przeniosła A. B. w stan nieczynny na okres od dnia 1.IX.2012 roku do dnia 28.II.2013 roku.

W pozwanej Szkole w klasach I-III zajęcia prowadzi jeden nauczyciel, za wyjątkiem zajęć z informatyki. Powódka w roku 2012 ukończyła zajęcia z klasą III, którą prowadziła od klasy pierwszej.

W pozwanej Szkole była następująca ilość klas I-III : dwie klasy I, dwie klasy II i trzy klasy III. W roku szkolnym 2012/2013 utworzono: 2 klasy I, 2 klasy II i 1 klasę III. Tak więc zamiast 7, utworzono 5 klas nauczania wczesnoszkolnego.

A. R. przewidując zmniejszenie ilości oddziałów dokonała wypowiedzenia umowy powódce oraz zmniejszyła pensum dla nauczyciela Ł. M.. Przewidziała jednocześnie w arkuszu organizacyjnym, iż nauczyciel ten –dotychczas prowadzący klasę pierwszą- będzie uczył w nowym roku szkolnym innych przedmiotów- matematyki, muzyki w klasach starszych. Na świadczenie przedemerytalne odeszła też nauczycielka S., która również ukończyła zajęcia z klasą trzecią.

A. R. przewidziała dla siebie zajęcia z klasą drugą, którą miała objąć zamiast Ł. M..

Nowa dyrektor pozwanej Szkoły nie uczy w klasach I-III. Była dyrektor A. R. odeszła ze szkoły, więc nowa dyrektor przywróciła nauczycielowi Ł. M. jego zajęcia z klasą drugą, którą prowadził w poprzednim roku szkolnym.

W pozwanej Szkole jest aktualnie zatrudnionych 5 nauczycieli edukacji wczesnoszkolnej, którzy prowadzą zajęcia w 5 klasach funkcjonujących w Szkole.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie jest zasadne.

Sąd Rejonowy przywołał treść art. 20 ust. 7 KN i wskazał, że strona pozwana nie miała możliwości zatrudnienia nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej w pełnym wymiarze zajęć na czas nieokreślony. W ocenie Sądu Rejonowego zostało udowodnione, iż w pozwanej Szkole było 5 oddziałów klas I-III i było zatrudnionych 5 nauczycieli, którzy prowadzą zajęcia w tych klasach. Nie było godzin dla nauczyciela posiadającego kwalifikacje do nauczania w klasach I-III.

Sąd Rejonowy zauważył, iż prawidłowym było przywrócenie nauczania w klasie drugiej nauczycielowi Ł. M., albowiem prowadził on dzieci w klasie I i powinien prowadzić klasę, aż do ukończenia nauki w klasie III. W ocenie Sądu Rejonowego dyrektor A. R. zmieniła Ł. M. przydział godzin i przydzieliła mu zajęcia z innymi klasami, aby zapewnić dla siebie pensum w edukacji wczesnoszkolnej. Ponieważ odeszła z pracy w Szkole, zaistniała możliwość powrotu Ł. M. do nauczania klasy II, aby prowadzić ją dalej do ukończenia nauki w klasie III.

W dalszej części Sąd Rejonowy wskazał, że Ł. M. miał staż pracy porównywalny ze stażem powódki, miał również podobne wykształcenie i kwalifikacje. Dlatego za zgodne z zasadami uznał, przydzielenie Ł. M. zajęć z klasą, którą uczył w poprzednim roku szkolnym.

Sąd Rejonowy nie podzielił również poglądu strony powodowej, że nowy dyrektor nie może być zatrudniony w Szkole, a więc powstaną wolne godziny z pensum dyrektora. Nowy dyrektor pozwanej Szkoły musi być w tej szkole zatrudniony, a pensum dyrektora (5 godzin) nie jest wystarczające dla zatrudnienia nauczyciela, którego pensum musi wynosić 18 godzin.

Z tych względów Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości wniosła powódka zarzucając mu:

1. iż zapadł z naruszeniem prawa procesowego skutkującym, na podstawie art.379 pkt4 k.p.c., nieważnością postępowania w związku z art. 48§ 1 k.p.c., art.49 k.p.c., z uwagi na udział w składzie orzekającym ławnika, co do którego udziału istnieje uzasadnione podejrzenie nie zachowania bezstronności w tej sprawie.

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w postaci art. 233 §1 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, a to poprzez:

- błędną ocenę dowodów mogących mieć istotne znaczenie w powyższej sprawie poprzez pominięcie uzasadnienia pozwanej I. M. z pisma z dnia 12.09.2012 roku oraz bezzasadne oddalenie wniosku powoda o dopuszczenie w sprawie dowodu z dokumentu - protokołu z Rady Pedagogicznej z dnia 31 sierpnia 2012 roku i dowodu z przesłuchania świadka (...) S. na okoliczność przeniesienia I. M. na podstawie art. 18 KN przez Burmistrza do pracy w pozwanej Szkole Podstawowej;

- pominięcie przez Sąd w podstawie faktycznego rozstrzygnięcia, sytuacji w pozwanej szkole na dzień 1 września 2012 roku, kiedy to powódka była jedynym nauczycielem w stanie nieczynnym w pozwanej szkole;

- przyjęciu, że w pozwanej szkole zajęcia w klasach I-III prowadzi jeden nauczyciel i że jedynym kryterium uniemożliwiającym przywrócenie powódki do pracy jest fakt, że Ł. M. (2) uczył dzieci w klasie I;

3. nierozpoznanie istoty sprawy w postaci nie dokonania właściwej oceny na dzień 1 września 2012 roku możliwości zastosowania art. 20 ust.7 KN i pominięcie wyżej wymienionego przepisu prawa, jako głównej przyczyny spornej;

4. naruszenie prawa materialnego — art. 20 ust. 7 ustawy z dnia 26.01.1982r. Karta Nauczyciela poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie poprzez bezzasadne uznanie, że w sprawie nie zachodziły przesłanki do przywrócenia powódki do pracy u pozwanego;

5. naruszenie prawa materialnego - art. 18 ustawy KN z dnia 26.01.1982r., poprzez jego zastosowanie w sprawie.

Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania przed Sądem pierwszej instancji w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazanie tej sprawy Sądowi Rejonowemu do jej ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i przywrócenie powoda do pracy u pozwanego oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

Na rozprawie w dniu 22 października 2013 roku, pełnomocnik powódki popierał apelację, zaś pełnomocnik pozwanego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki kosztów postępowania za II instancję.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Przed przystąpieniem do dokonania oceny zasadności podniesionych przez skarżącego zarzutów naruszenia prawa materialnego należy dokonać oceny zarzutu powódki w zakresie nieważności postępowania, z uwagi na udział w składzie orzekającym ławnika I. B., co do której udziału istnieje uzasadnione podejrzenie nie zachowania bezstronności w tej sprawie, stwierdzić należy, iż jest on niezasadny. Wszak kwestię wyłączenia sędziego z mocy ustawy, a przepis ten ma również mocą art. 54 k.p.c. zastosowanie również do ławników, reguluje przepis art. 48 k.p.c., zgodnie z którym sędzia jest wyłączony z mocy samej ustawy:

- 1) w sprawach, w których jest stroną lub pozostaje z jedną ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy oddziałuje na jego prawa lub obowiązki;
- 2) w sprawach swego małżonka, krewnych lub powinowatych w linii prostej, krewnych bocznych do czwartego stopnia i powinowatych bocznych do drugiego stopnia;
- 3) w sprawach osób związanych z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli;
- 4) w sprawach, w których był lub jest jeszcze pełnomocnikiem albo był radcą prawnym jednej ze stron;
- 5) w sprawach, w których w instancji niższej brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia, jako też w sprawach o ważność aktu prawnego z jego udziałem sporządzonego lub przez niego rozpoznanego oraz w sprawach, w których występował jako prokurator;
- 6) w sprawach o odszkodowanie z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem, jeżeli brał udział w wydaniu tego orzeczenia.

Odnosząc powyższe uregulowania do niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż strona powodowa nie wykazała istnienia którejkolwiek z przesłanek skutkujących wyłączeniem ławnika orzekającego w sprawie z mocy ustawy. Trudno wszak uznać, iż fakt zatrudnienia ławnika I. B. na stanowisku kierownika Referatu (...) w Urzędzie Miasta S., a więc pod zwierzchnictwem Burmistrza S., który jest organem prowadzącym pozwaną Szkołę, skutkuje uznaniem, iż pozostaje ona z jedną ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy oddziałuje na jego prawa lub obowiązki. Sąd Okręgowy nie zauważa żadnego wpływu faktu oddalenia roszczenie powódki, czy też jego ewentualnego uwzględnienia na prawa lub obowiązki ławnika I. B.. Podnoszone zaś przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji okoliczności dotyczące odmowy wydania powódce i jej mężowi żądanego przez nich dokumentu w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej – protokołu z posiedzenia Komisji (...), nie mają żadnego związku z niniejszą sprawą. Zauważyć przy tym należy, iż wszelkie kwestie dotyczące dostępu do informacji publicznej regulują przepisy ustawy z dnia 6 września 2001r. (Dz.U. Nr 112, poz. 1198), które przewidują w art. 16 tryb odwoławczy w razie odmowy udostępnienia informacji publicznej, z której powódka mogła skorzystać.

Oczywiście niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 48, zgodnie z treścią art. 49 k.p.c sąd wyłącza sędziego na jego żądanie lub **na wniosek strony**, jeżeli istnieją okoliczności tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie. Wniosek o wyłączenie sędziego strona zgłasza na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa się toczy, uprawdopodobniając przyczyny wyłączenia (art.50 §1 k.p.c.). Analiza akt sprawy wskazuje zaś, iż powódka w toku całego postępowania wniosku o wyłączenie ławnika nie złożyła, co pozwala wnioskować o braku istnienia wątpliwość co do jego bezstronności, podnoszenie zaś powyższych okoliczności na obecnym etapie należy uznać za spóźnione.

Przystępując do oceny prawidłowości wydanego przez Sąd Rejonowy wyroku oraz podniesionych przez powódkę zarzutów w zakresie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 20 ust. 7 ustawy z dnia 26.01.1982r. Karta Nauczyciela poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie, poprzez bezzasadne uznanie, iż w sprawie nie zachodziły przesłanki do przywrócenia powódki do pracy u pozwanego oraz art. 18 ustawy KN z dnia 26.01.1982 roku, poprzez jego zastosowanie w sprawie stwierdzić należy, iż są one niezasadne.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje przy tym poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i przyjmuje je za własne. W świetle powyższego okolicznością bezsporną w sprawie jest, iż dotychczasowa dyrektor pozwanej Szkoły A. R. (2), przewidując zmniejszenie ilości klas I-III, z siedmiu do pięciu, pismem z dnia 28.V.2012 roku dokonała wypowiedzenia umowy o pracę powódce, która właśnie zakończyła naukę z klasą III oraz zmniejszyła pensum dla nauczyciela Ł. M. (2) z 18 do 10 godzin. Przewidziała jednocześnie w arkuszu organizacyjnym, iż nauczyciel ten – dotychczas prowadzący klasę pierwszą- będzie uczył w nowym roku szkolnym innych przedmiotów- matematyki, muzyki w klasach starszych, albowiem była dyrektor przewidywała dla siebie zajęcia z klasą drugą, którą miała objąć zamiast Ł. M. (2). Na świadczenie przedemerytalne odeszła nauczycielka S., która również ukończyła zajęcia z klasą trzecią. Nowy dyrektor I. M., jako osoba niezatrudniona dotychczas w nowej szkole, miała mieć utworzone pensum z godzin ponadwymiarowych. Powódka w dniu 21.VI.2012 roku złożyła wniosek o przeniesienie jej w stan nieczynny i strona pozwana pismem z dnia 09.07.2012 roku, na podstawie art. 20 ust 5c KN przeniosła A. B. w stan nieczynny na okres **od dnia 1.IX.2012 roku do dnia 28.II.2013 roku**. W tym miejscu podnieść należy, iż powódka nie kwestionowała dokonanego jej wypowiedzenia, ani też przeniesienia w stan nieczynny, rozważeniu więc podlega jedynie kwestia przywrócenia powódki do pracy na jej wniosek na podstawie art.20 ust.7 KN.

W świetle wskazanego wyżej przepisu dyrektor szkoły ma obowiązek przywrócenia do pracy w pierwszej kolejności nauczyciela pozostającego w stanie nieczynnym w razie powstania możliwości podjęcia przez nauczyciela pracy **w pełnym wymiarze zajęć** na czas nieokreślony lub na okres, na który została zawarta umowa, w tej samej szkole, na tym samym lub innym stanowisku, pod warunkiem posiadania przez nauczyciela wymaganych kwalifikacji. Odmowa podjęcia pracy przez nauczyciela powoduje wygaśnięcie stosunku pracy z dniem odmowy. Przepis ten dotyczy więc szczególnej sytuacji, **gdy w okresie stanu nieczynnego powstanie możliwość zatrudnienia nauczyciela, i to w pełnym wymiarze zajęć na czas nie określony**. Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż pod ocenę sądu poddana została kwestia możliwości zatrudnienia powódki w pełnym wymiarze od dnia 1 września 2012 roku, albowiem z tą datą A. B. została przeniesiona w stan nieczynny. Należy jednak zauważyć, iż podniesiona w apelacji kwestia możliwości stworzenia dla powódki całego nie może wszak być rozumiana jako żądanie pozbawienia innego nauczyciela zatrudnienia w pełnym wymiarze w klasach I-III w zakresie prowadzonych przez niego pierwotnie przedmiotów i "zbudowania" z nich etatu dla powódki. Ogólnie należy stwierdzić, że o powstaniu możliwości podjęcia przez nauczyciela pracy w pełnym wymiarze w rozumieniu art. 20 ust. 7 Karty Nauczyciela decyduje dyrektor szkoły, a nauczyciel w stanie spoczynku nie ma roszczenia o stworzenie takiej możliwości w drodze dokonania w szkole zmian organizacyjnych i obciążeń dydaktycznych zatrudnionych w szkole nauczycieli (tak też wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2007-04-11, II PK 269/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 9-10, poz. 129, str. 37 oraz postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2008-09-15, II PK 112/08, opubl. L.). Tymczasem w świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń nie budzi wątpliwości fakt, iż w dniu 1 września 2012 roku, a więc w okresie stanu nieczynnego powódki, nie było możliwości stworzenia etatu dla powódki, albowiem Rada Pedagogiczna w dniu 31 sierpnia 2012 roku przywróciła status quo w zakresie zatrudnienia Ł. M. (2), umożliwiając mu kontynuowanie zatrudnienia w pierwotnym zakresie i dokończenie pracy dydaktycznej z klasą II, której nauczycielem był w klasie I. Podkreślić przy tym należy, iż "plan nauczania" w rozumieniu art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela jest co prawda dokumentem opracowanym przez dyrektora szkoły, jednakże zgodnie art. 41 pkt 1 ustawy o systemie oświaty z dnia 7 września 1991 r. (Dz.U. Nr 95, poz. 425), podlega on zatwierdzeniu przez radę pedagogiczną, której dyrektor jest jedynie przewodniczącym (art.40 ust4), zaś rada podejmuje decyzje w formie uchwały zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy jej członków (art.43 ustawy). W tej sytuacji, w ocenie Sądu Okręgowego fakt, iż nowa dyrektor pozwanej Szkoły przewodniczyła Radzie, choć formalnie obejmowała obowiązki dopiero z dniem 1 września 2012 roku, nie może skutkować nieważnością podejmowanych przez Radę Pedagogiczną uchwał, tym bardziej, iż dotyczyły one planu organizacyjnego szkoły obowiązującego na dzień 1 września 2012 roku, a więc w dacie pełnienia obowiązków przez nowego dyrektora Szkoły, a ponadto podlegają one ostatecznej weryfikacji przez organ prowadzący. Na ważność podjętych przez Radę Pedagogiczną decyzji nie wpływa również, w ocenie Sądu fakt powołania się przez Burmistrza na przepis art. 18 ust.1 Karty Nauczyciela, albowiem istotnym

jest wydany w dniu 24 sierpnia 2012 roku akt powołania I. M. na stanowisko dyrektora szkoły na podstawie art. 36a ust.2 i 4 ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty. Wszak w doktrynie i orzecznictwie sądów utrwalony jest pogląd, iż powierzenie funkcji dyrektora szkoły jest zbliżone swoim charakterem do powołania na stanowisko kierownicze, o jakim mowa w art. 68 § kodeksu pracy. Uprawnienie organu prowadzącego szkołę do powierzenia funkcji dyrektora szkoły obejmuje w szczególności nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania. W przypadku nawiązania stosunku pracy w drodze powołania, nie są zawierane odrębne umowy o pracę, a podstawę stosunku pracy stanowi właśnie owy akt powołania. W odróżnieniu od umowy o pracę akt powołania jest formalnie aktem jednostronnym, dokonywanym przez podmiot zatrudniający bądź przez organ nadzorujący, działający w tym zakresie zamiast podmiotu zatrudniającego. W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednak, że czynności zmierzające do powierzenia stanowiska dyrektora szkoły mają charakter czynności z zakresu prawa pracy, a kandydat na stanowisko dyrektora szkoły wyłoniony w drodze konkursu ma roszczenie o nawiązanie stosunku pracy na tym stanowisku (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 lipca 2008 r., III PK 10/08, OSNP 2009 nr 21 - 22, poz. 284 i z dnia 9 kwietnia 2009 r., I PK 212/08, OSNP 2010 nr 23 - 24, poz. 286). W tej sytuacji kwestia zawarcia ewentualnej umowy o pracę przez nowego dyrektora szkoły, nie będącego uprzednio zatrudnionym w tejże szkole na stanowisku nauczyciela, pozostaje w sferze jego ewentualnego roszczenia zgłoszonego do pracodawcy, w tym wypadku organu prowadzącego szkołę, nie może zaś stanowić przedmiotu osądu w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 kpc, Sąd Okręgowy stwierdza, iż jest on niezasadny.

Wszak przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek: po pierwsze – wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po drugie – uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, po trzecie – skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte – wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej – wyższej instancji i skarżącemu – na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, po piąte – przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. Jak trafnie przyjmuje się przy tym w orzecznictwie sądowym, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Odnosząc powyższe rozważania prawne do realiów niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego materiału dowodowego, nie uchybia treści art. 233 § 1 k.p.c., oraz nie narusza przepisu art. 232 k.p.c., albowiem Sąd ten poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wywodził z nich logiczne wnioski. Fakt oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosku powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka Burmistrza S. na okoliczność przeniesienia I. M. na stanowisko dyrektora na podstawie art.18 Karty Nauczyciela oraz dowodu z protokołu Rady Pedagogicznej pozwanej Szkoły z dnia 31.08.2012 roku, nie może być w żadnym razie oceniany z punktu widzenia naruszenia przepisu art.233 k.p.c., albowiem jeżeli jakiś dowód został pominięty, to przepis ten staje się bezprzedmiotowy, gdyż spełnia się tylko w ocenie konkretnego dowodu. Wówczas zarzut powinien być oparty na przepisie art. 382k.p.c., a takiego zarzutu apelacja nie zawiera (tak wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2011-04-15, I UK 359/10, opubl: L.).

Dlatego też, mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Mając na uwadze charakter niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy zastosował wobec powódki dobrodziejstwo wynikające z art.102 k.p.c. i nie obciążył jej kosztami postępowania z instancje odwoławczą.